

Phila To

Đọc Báo

Nghe Đài

Quét Rác

Quét Rác

Bôn Sa

Ong Chúa giao cho nhiệm vụ *Đọc báo-nghe đài-hót rác* mà một tháng mới cho hót một lần nên rác ngày càng nhiều, rác ở khắp mọi nơi, xả cả vào vườn hồng mà lẽ ra vị trí của nó là ở RR công cộng! Thí dụ như trong vườn hồng với rừng cờ Việt Mỹ và biểu ngữ ủng hộ tinh thần anh hùng Lý Tốg, đả đảo CS thì có một khứa lão mang tấm bảng cạc-tông với dòng chữ: “*Hoan hô Lý Tốg, đả đảo Trần thái Văn tay sai*”.

Có nhiều đồng hương than phiền rằng hôm nay là buổi biểu tình phản đối Thái Lan giao anh hùng Lý Tốg cho VC, muốn phản đối Thái-Zăng Thái-Ziến gì đó thì đi chỗ khác, ngày khác. Đúng quá đi chứ, nhưng khốn nạn thay, một đồng bọn với vóc dáng vai 2 tấc rộng, thân một mét cao, cân nặng 90 pounds kể cả râu vung chân múa tay phản đối như muốn ăn thua đủ với đám đông:

- “Xứ tự do ai muốn làm gì thì làm!”

Đồng ý tự do, các anh có quyền phản đối bất cứ cái mặt công cộng nào, nhưng trong bầu không khí trong lành của tinh thần Lý Tốg, ai sai anh đem chuyện cá

nhân tranh cử lợi dụng đám đông nhào vô ăn ké làm ô nhiễm môi trường, sao các anh không “tự do tụt quần” cho vừa ý người chủ sai các anh.

Chưa hết, bên cạnh đám biểu tình, ngay trên lối vào khu chợ 99 lại còn mấy miếng cạc-tông mang nội dung chống cộng và tay sai “Kỳ-Duy-Chuyên” nhưng hình vẽ và chữ viết quá nhếch nhác i-tờ, lại nhái từ bản nhạc chua thêm một câu hết sức bẩn:

- “Đừng yêu em đêm nay khi má em chưa ngủ say”!

Ai là chủ nhân chính thức những tấm cạc-tông này thì nên mang về treo trước cửa nhà, đừng bôi bẩn thủ đô tỵ nạn thêm nữa và làm ô-uế tinh thần chống cộng của người Việt tỵ nạn cộng sản.

Hốt 2 đồng rác này xong là giấy dép cuộc xéng của tôi đã hôi lấm rồi, lại còn lây sang quý vị đọc thật! Để tạ lỗi, tôi xin tặng quý vị một bông hồng, một loại hồng quý hiếm còn sót lại có tên là:

Huynh Đệ Chi Bình

Trong số những buổi họp mặt của các hội đoàn tại Little Sài Gòn nhân dịp lễ Lao Động 9/2006, có 2 buổi hội làm tôi chú ý đến nhất, đó là:

- **Khóa 12 Võ Bị Đà Lạt hội ngộ sau 50 năm.**

- **Khóa 21 Võ Bị Quốc Gia Việt Nam hội ngộ sau 40 năm.**

Buổi họp mặt của K.12/VBĐL được cơ quan truyền thông ưu ái đến nhiều gồm một buổi hội thoại của các cựu SVSQ với phóng viên Đinh Quang Anh Thái trên đài phát thanh Little Sài Gòn và một số bài báo của phóng viên Nguyễn Huy/NV. Nhờ vậy tôi nhận ra người thầy là huấn luyện viên Lưu-V-L..., Ông có biệt tài kể chuyện vui khiến các học viên không ngủ gục trong giờ học tác chiến dưới cái nắng gay gắt.

Tôi chỉ biết các vị đại niên trưởng khóa 12 có bấy nhiêu, nhưng lại may mắn được đệ Trần Quang Duật giới cho tấm thiệp mời tham dự một trong những buổi sinh hoạt của khóa 21, đảo ngược

của K.12, tổ chức kỷ niệm 40 năm xuống núi nên nếu không có vài lời phê bình thì ấm ức khó chịu quá.!

Những sinh hoạt để kỷ niệm 40 năm ngày ra trường của K.21 diễn ra thật âm thầm, ngay cả trong buổi họp mặt đêm nay (tôi không gọi là dạ tiệc), theo lời ban tổ chức thì không có Quan mà cũng chẳng có Khách, chỉ toàn là cựu SVSQ và gia đình cùng các thân hữu, trong đó có một vị 3 sao, một số cán bộ và huấn luyện viên trường Võ-Bị và một số thuộc giới quân y vốn là cựu đồng môn thời học sinh trung học.

Trưởng ban tổ chức mở đầu bằng lời chào mừng đại gia đình K.21 và thân hữu, rất ngắn gọn, anh cảm ơn các bạn đồng môn Việt-Trấn v.v... đã hợp tác và giúp đỡ mọi phương tiện để buổi hội ngộ được tốt đẹp.

Tưởng ai xa lạ chứ ông trưởng ban tổ chức người Hùng “gieo máu lửa” họ Đổng này thì mọi việc sẽ hạnh thông; Tôi biết tấm lòng và khả năng của ông từ những ngày còn cùng chung trại tù Xuân Lộc, chàng tuổi trẻ không được cao lắm nhưng cái đầu thì “cao hơn” nhiều người, luôn biết kính trên nhường dưới nhưng cai tù thì không dễ bắt nạt anh. Để bảo vệ khung thành, anh đốn ngã tất cả những tên cai tù VC toan xâm nhập vào vùng cấm địa, xem anh đá banh làm tôi nhớ đến cầu thủ thần tượng của tôi, ông “Hùng Đầu Bò” thuộc đội banh AJS (Hải phòng), ông ta húc văng bất cứ tên Tây nào lảng vảng trước cầu môn.

Nghi thức khai mạc chào cờ Mỹ Việt thì cũng thông thường như tất cả các hội đoàn khác, nhưng tới phần lễ truy điệu theo truyền thống trường VBQG Việt Nam thì khác hơn, tuy hơi dài đối với thân hữu nhưng không thể thiếu đối với tất cả các cựu SVSQ. Khi chiêng trống nổi lên những tiếng “tùng bì” kèm theo tiếng gió hú rít từng cơn rồi giọng ai oán từ trên trời cao vọng xuống:

- “*Đêm nay gió lạnh trên đồi thông... đang trời dậy...*”

Chỉ nghe đến đó thôi cũng đủ cho các cựu SVSQ thấy những ngọn đuốc bập bùng, những vòng hoa bao quanh đài tử sĩ ở vũ đình trường Lê Lợi trong đêm truy điệu trước ngày mãn khóa, rồi:

Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam / Lễ Mãn Khóa

- “*Mô đất lạ chôn vùi ... thân chiến sĩ!*” (bách chiến)

Mỗi lần nghe câu này tôi đều bồi hồi xót thương cho bạn bè và chính mình những tối nay bất chợt tôi nổi da gà, trước mắt là tấm bài vị cùng nhang khói đang tỏa lên cao như để làm nhịp cầu đón anh linh các bạn đồng khóa từ khắp muôn phương về tham dự buổi họp mặt. Thân chiến sĩ chôn vùi nơi đâu? Trong chốn rừng sâu Trung Việt! Đồng bằng Cửu Long! Trại tù miền Bắc! Nhưng đêm nay các anh đã về cùng đồng môn khóa 21. Tôi rùng mình khi nghĩ đến hơn một trăm anh linh của khóa tôi.

Có lẽ truy điệu theo truyền thống thì không thể thiếu bài ca Võ Bị Hành Khúc mà những ngày xưa thân ái khi cán bộ Lực-Sĩ ... vừa phạt vừa bắt hát nên tôi gọi là bài VB hành xác, hôm nay toàn thể khóa 21 lên sân khấu, chông ca vợ hát bài VBHK. Sao đông thế, dễ chừng có tới gần 60 SVSQ, toàn khóa chỉ có 200 mạng, đã hy sinh gần phân nửa (80), tỷ số về tham dự đại hội như vậy là quá lý tưởng.

Có thân hữu thắc mắc tại sao khóa 21B không mặc đồng phục xanh, tím, hồng như các chị của đơn vị bạn khác mà lại người áo vàng người áo đỏ, lộn xộn quá! Khi những tà áo dài màu vàng che kín sân khấu thì 3 tà áo đỏ tà tà chen vào giữa, xen kẽ đồng đều, à ra thế, tôi không còn nghe tiếng thắc mắc nữa mà chỉ thấy những cái đầu của các thân hữu gật gù ra điều tán phục. Không cần giải thích thêm màn trình diễn đó biểu tượng cho hình ảnh gì, tôi chỉ còn biết mở miệng ấp úng:

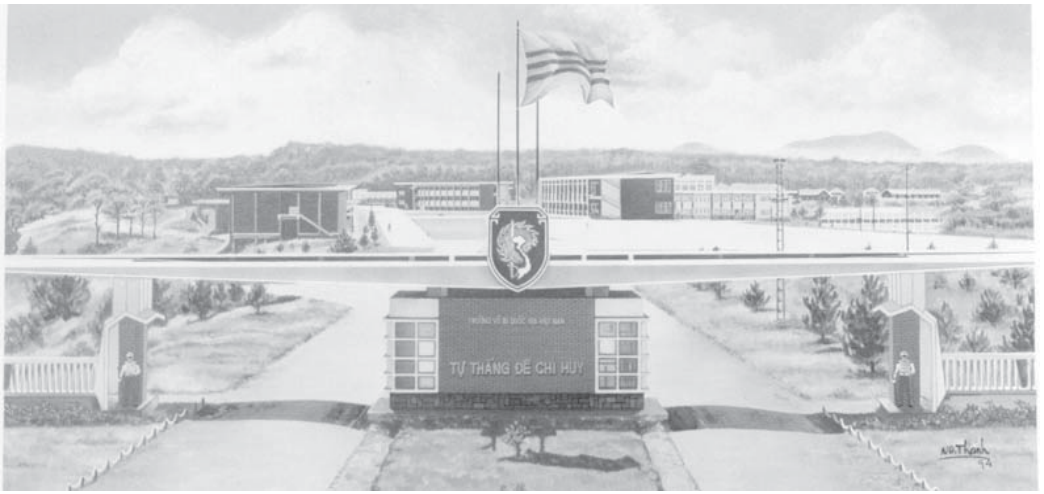
— “*Sáng .. Sáng kiếnnnnnnnnnnn độc đáo*”.

Mở màn chương trình văn nghệ ý nghĩa như thế ắt sẽ làm lu mờ những màn trình diễn về sau, nhất là không có bất cứ một nam nữ ca sĩ chuyên nghiệp nào. Tôi lại lằm, tuy toàn là “cây nhà lá vườn” nhưng mỗi màn trình diễn có một ý nghĩa đặc biệt.

Cây đàn và tiếng hát của 2 SVSQ trong chương trình phát thanh của trường VB hơn 40 năm về trước nay lại gặp nhau lần đầu tiên trên sân khấu để giúp đồng khóa trẻ lại với đời sống SVSQ thật có ý nghĩa.

Mỗi lần nghe chàng Kim K.. khóa tôi cất giọng ngâm bài Hồ-Trường: “*Đổ về Đông, đổ về Bắc, đổ về Nam, đổ về Tây...*” thì chúng tôi lại ... rượu đổ đầy ly, mắt lim dim thương thức, đêm nay nghe niên trưởng K.1 đại học CTCT, một thân hữu của K21, vừa ngâm, vừa hát, vừa vung chân múa tay diễn tả bài Hồ-Trường tự biên cho riêng khóa 21 thì không thể lim dim đôi mắt mà phải vỗ tay, tuyệt quá đi thôi.

Lại thêm một chàng Kim lên sân khấu làm tôi “nhức đầu”, không hiểu chàng

trình diễn kiểu gì, thể loại văn nào nhưng khi thì như hát, khi như ngâm thơ, khi thì như đọc văn tế nhắc đến tên các bạn đồng khóa Lê Huy Lâm, Phạm Hữu Thịnh, Nguyễn Văn Nhượng, Đỗ Văn Toán v.v... cùng các niên trưởng Đỗ Hữu Tùng, Nguyễn Xuân Phúc, Trần Văn Hợp đã hy sinh khiến đầu đó có tiếng thở dài rồi chàng Kim lên giọng hẹn nhau về họp khóa tại câu lạc bộ Nhữ Văn Hải, khán giả lại vỗ tay.

Riêng tôi thì nhưc đầu khi Thân nhắc đến tên các anh Tùng-Phúc-Hợp vì sáng nay Chủ Nhật, tôi có việc ghé qua tượng đài Việt-Mỹ, thấy phái đoàn “thiện chí” do NT Ngô K.16 dẫn đầu đang bước thấp bước cao tiến vào tượng đài, tôi hỏi anh Ngô:

- “Bệnh hoạn mà anh đi đâu đây?”

- “*Tao chỉ bị bệnh thôi chứ không có...*, mỗi đầu tháng tao đều đến đây để đốt cho mấy thằng bạn cùng khóa điếu thuốc.”

Nói xong anh đưa tôi điếu Pall-Mall như hàm ý cũng muốn đốt nên tôi cự lại:

- “*Tại sao anh lại đốt thuốc cho tôi, muốn trừ ẻo hả? Mà bạn anh là ai vậy?*”

- “*Là xếp của mày, là Phúc là Tùng là ...*”.

Phục thay những cựu SVSQ sống và chiến đấu theo đúng phong cách lãnh đạo và chỉ huy đã được đào tạo dưới mái trường Mẹ thì luôn luôn vui buồn cùng huynh đệ dù các anh còn sống vất vưởng tha phương hay đã ra người Thiên Cổ.

Màn trình diễn tiếp theo là của thế hệ thứ 3, cháu nội Nguyễn Trung Việt vác loa “alô-alô” thông báo lệnh vua hành quân kêu gọi thanh niên nhập ngũ tòng quân gia nhập K.21 trường Võ Bị để mở đầu cho trường ca Hòn Vọng Phu khiến khán giả thích thú cười ra nước mắt. Nhưng rồi có những quả phụ ứa lệ khi diễn viên nữ trên sân khấu, tay bồng con,

tay vẫy tiến chân người chinh phu ra trận. Chàng ra trận từ mùa đông năm 1966 khi “*Cỏ cây hãy còn trẻ thơ, cho đến bây giờ đã thành cổ thụ già!*” Cho đến bây giờ ... đã 40 năm qua mà chàng “*Vẫn chưa thấy về!!!*”.

Tạo chi nhạc cảnh này! Hay và cảm động nhưng buồn quá anh chị Gia Bảo ơi!

Phần văn nghệ gọi là “cây nhà lá vườn” nhưng lại là vườn kiểng quý giá khiến một thân hữu khác không nhịn được phải nhảy vào góp vui. Tiếng kèn của anh cất lên giúp không khí phòng tiệc thêm sinh động, anh thổi hay như chưa bao giờ hay thế, thổi liên tục để tặng mỗi người bạn thời học sinh một bài, cái loa kèn đã đổ mồ hôi, sắc diện anh đã hồng đỏ. Có người đề nghị để anh nghỉ xả hơi thì một ông gốc ND phản đối:

- “*Cứ để anh ấy thổi cho đã cái lỗ tai khán giả và cũng để tôi trả hận cho bố ghét mối thù xưa. Ai bảo anh ấy chích tôi hai triệu trong khi bệnh tôi chỉ cần một triệu.*”

Tuy câu nói đùa cho vui nhưng đầy tình nghĩa huynh đệ chí bình, Cổn Gia cũng tập “*ác-ê*” dưới mái trường cùng thời với K.21 nên cũng là bạn “*đồng khóa khác chìa*”.

Phần văn nghệ giúp vui cho cho những buổi họp mặt để giữ chân thực khách không hẳn là hát hay đàn giỏi mà còn phải mang một ý nghĩa tình người; Đêm nay khóa 21 đã làm điều đó khi mời “*ông thầy*” họ Lý lên cất bánh, chiếc bánh sinh nhật lần thứ 40 mà chính ông thầy tặng cho đám học trò.

Hình như trong tất cả các lần họp mặt của khóa 21, dù xa dù gần, ông thầy họ Lý đều chống gậy đi xe bus để đến tham dự, đêm nay đứng trước chiếc bánh và xung quanh là đệ tử ông chậm rãi tâm sự:

- “*Trong tù tôi được khóa 21 giúp đỡ và bảo vệ, ngày ra tù lại những em 21 đến thăm hỏi và tiếp sức trong những lúc khó khăn. Khi bỏ quê hương ra đi đến một nơi xa lạ, các em đến đón tôi tại phi trường, săn sóc tại gia. Thậm chí có em còn để đầu tôi xuống để hớt tóc. Các em “cao” hơn tôi,*

Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam / Thư Viện

“lớn” hơn tôi. Khóa 21 đã làm cho tôi trẻ ... hơn đối với các em v.v...”.

Đó là đại ý những lời tâm sự của ông thầy với học trò mà tôi mượn ý để đặt tựa cho bài này là “Huỳnh Đệ Chi Bình”. Khi ông trở về chỗ ngồi, tôi đến nói nhỏ với ông:

- “Anh nay đang vào tuổi thất thập cổ lai hy lại ham vui, đòi còn trẻ hơn những người mới gần tới 60! Như vậy là “ăn gian”.

Lại nụ cười bao dung, anh quay sang nói với những người ngồi cùng bàn trong đó có các anh Minh Đức, Thanh Trân, Như Khuê (K.16):

- “Thực ra thì qua già rồi, nhưng mỗi khi được các em mời, được đến với các em là anh vui, anh yêu đời, cách cư xử của khóa 21 làm qua thấy nhỏ hơn các em”. Gieo hạt nào thì gặt quả nấy, nếu như ngày xưa ông gieo gió thì làm sao có được những sự kính trọng ngày nay. Tin hành lang còn cho biết khóa 21 có 20 người được chọn về binh chủng TQLC thì đã hy sinh hết 1/2, trong số 10 người còn lại thì có đến 5 người thuộc đại đội C, là học trò của ông thầy họ Lý, quý hóa quá! Đã qua cái thời của những “Anh Dũng Bội Tinh, Lục Quân Huân Chương, Bảo Quốc Huân Chương”, nếu như ngày nay có huy chương “Huỳnh Đệ Chi Bình Bội Tinh” thì không biết trao cho ai? Khóa 21 hay ông thầy Lý Văn Mẹo?

Nhất định là cả hai, mà phải là “Đệ Nhất Đẳng”.

Trời đã khuya rồi đây ... sao chưa thấy ai ra về? Bỗng dưng những tiếng vỗ tay rồi hoan hô nổi lên, một phái đoàn do “Độc Cước Đại Nhân Th...” hướng dẫn từ ngoài tiến vào, tôi nghĩ thầm mãn tiệc rồi còn đến mà chi? Nhưng tội nghiệp thay cho những cái đầu hám ăn như tôi nên suy bụng ta ra bụng người!

Họ đến với nhau vì tình ... Huỳnh Đệ Chi Bình.

Các niên trưởng khóa 20 sau khi hoàn tất nhiệm vụ với đồng môn đã đến chung vui ngày kỷ niệm “xuống núi” của đàn em cũng như ngày xa xưa trên vũ đỉnh trường, khóa 21 đã vỗ tay hoan hô hò

hét chúc mừng ngày “xuống núi” của khóa 20:

- **“Các ông tốt nghiệp lẹ lên đi, còn ở lại ngày nào là khổ tui tôi ngày ấy!”**

Đêm nay đã khuya mà K.20 cùng K.21 còn nắm tay nhau cười khiến ở một góc phòng, vài anh K.19 đứng nhìn mà lòng bịn rịn không muốn ra về.

Nếu cao nguyên Pleiku có em má đỏ môi hồng và “còn một chút gì để nhớ để thương” thì cao nguyên Lâm Viên có những anh và em mang câu vai Alfa đỏ, có quá nhiều, quá nhiều điều để nhớ để thương, nói mãi không hết, *Thương hoài ngàn năm.*

Tiền nhân đã nói:

- **“Thế gian hơn áo hơn quần, giả thử lột trần ... ai cũng như ai !”**

Sự thật là vậy chứ không cần giả thử, sau 30-4-75, những mũ áo cán đai huy chương cấp bậc cất đi hết, tình trạng chung là khi vui thì anh em em, khi buồn thì ... thằng cha đó, con mẹ kia, “cá đối bằng đầu!” Nhưng những con cá Alfa đã từng sống và trưởng thành trên đồi 1515, bên bờ hồ Than Thở thì mãi mãi vẫn còn biết phân biệt cá nào có mấy “cái đuôi” để mà xếp hàng thứ tự trước sau, trừ một vài con biến thể trở thành “cá xấu” của cai tù trong các trại giam, hoặc một vài ... muốn thành loài tôm ... lộn lên đầu, quên cả trước sau! *Một tâm hồn u tối trong một thể xác bệnh hoạn!* Chẳng may đụng phải những trường hợp như thế thì chỉ biết “cười trừ”, cười bao dung như nụ cười của ông thầy nhà Lý chứ không lẽ đọc “Co-ran”, cầu xin cho người anh em được eo-kê-da sớm dẫn về gặp “Thánh Ala”.

Vì thế trước sau vẫn là:

“Huỳnh Đệ Chi Bình”

“Vì mình cùng chung đời lính”

“Dù rằng đàn em Ba Mốt”

“Còn anh, thượng cấp khóa Một”

“Đều là Huỳnh Đệ chi Bình”

(Xin phép mượn ý bản nhạc HĐCB)

PhiLa To

Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam / Di Hành

Ghen!

Anh chồng đi làm về, cô vợ dò xét các dấu tích trên người, trên áo rồi la lên:

- Hôm nay ông đú đờn với con Mỹ nào phải không!?

Anh chồng nhăn nhó:

- Đâu có đâu, Bà chỉ được cái đoán mò!

- Còn chối à! Sợi tóc vàng còn vương trên áo ông đây nè!

Thế là cô vợ cần nhằn, cào cấu, nhéo vắt anh cho đến khuya!

Hôm sau, anh chồng đi làm về, cô vợ lại khám xét rồi gào lên:

- Hôm qua thì đú đờn với Mỹ, hôm nay thì đi với con đĩ Á Đông nào hả?!?

Anh chồng lại xuống nước năn nỉ:

- Em lại đổ oan cho anh rồi, anh có đi với ai đâu!!

- Còn chối được hả? Sợi tóc đen còn rành rành trên cổ áo của anh kia, chối nữa đi!!

Đêm đó Anh chồng lại khốn khổ với cô vợ vì bị tra tấn hành hạ suốt đêm.

Hôm sau đi làm về, anh chồng cẩn thận phủi kỹ áo quần, chắc chắn là không còn một sợi lông, sợi tóc nào vương lại trên áo quần mới hớn hờ bước vào nhà. Cô vợ nhìn kỹ càng, cặp mắt cú vọ đảo nhiều vòng khắp nơi trên áo quần anh chồng một lúc lâu bỗng ào khóc, khóc nước nỡ rồi tru tréo lên:

- Thứ đàn ông như ông là thứ tồi bại!

Hôm thì lang chạ với mấy con Mỹ, hôm qua thì đi lại với mấy con Á Châu. Hôm nay, đến mấy con nhẩn nhụi, No Hair,

trọc đầu, ông cũng không từ . . .

Hu hu ... hu ...!!!

Đỉnh Cao Trí Tuệ

Khi đào sâu xuống đất 100m, những nhà khoa học Nga đã tìm thấy dấu vết của những sợi dây đồng cách đây 1000 năm. Và họ kết luận rằng tổ tiên của họ đã dùng điện thoại từ cách đây 1000 năm.

Không chịu thua, các nhà khoa học Nhật đào xuống sâu 200m và họ tìm thấy dấu vết của tổ tiên đã dùng điện thoại từ cách đây 1500 năm.

Không chịu thua, các nhà khoa học Mỹ đào xuống sâu 300m và họ tìm thấy dấu vết của dây cáp quang từ 2000 năm trước.

Và một tuần sau, trên báo ở Việt Nam có tin: “các nhà khoa học Việt Nam đã đào xuống sâu 500m và không thấy gì cả, điều đó chứng tỏ rằng tổ tiên của chúng ta đã dùng điện thoại di động.

Ong Vú (Siêu Tâm Phóng Tác)